

2. neděle adventní, cyklus B

... Mluvte k srdci Jeruzaléma... odčiněna (je) jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: "Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! ... pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: "Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí...Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromáždí beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede." (Iz 40,1-5.9-11)

...Pán ... nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj...(2 Petr 3,8-14)

...on vás bude křtít Duchem svatým... (Mk 1,1-8)

Bůh promlouvá k našemu srdci

Dnešní Boží slovo vyzývá proroka, aby promlouval k srdci Jeruzaléma: „*Mluvte k srdci Jeruzaléma.*“ K srdci Božího lidu. Má dokonce pozdvihnout svůj hlas, to znamená, že ho má být slyšet: „*Pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst.*“

Dnes znovu chce Bůh mluvit k srdci. K našemu srdci. Kde je naše srdce? Kde je mé srdce? Co prožívá? Co řeší? Po čem touží? Bůh si přeje mluvit k mému srdci! Nechce, abych byl nedotčen jeho slovem. Nechce, abych stál mimo. Abych dělal, že se mě jeho slovo netýká. Kde je nyní mé srdce? Otevřu ho teď Božímu slovu?

Co mi Boží slovo nyní sděluje? Slyšeli jsme tento úryvek: „*Vzal z ruky Hospodinovy dvojnásob za všechny své hříchy.*“ Úryvek textu hovořil o trestu Božího lidu. Nepřipomíná mi to něco, když jiný vzal jako úděl nejen dvojnásob, ale mnohonásob za naše hříchy? Kdo především vzal z ruky Hospodinovy kalich utrpení za všechny mé hříchy? Kdo odčinil nepravost do posledního hříchu? Ježíši! Co na to toto říká mé srdce? Jsem ochoten poděkovat? Děkujeme ti, Pane, Ježíši. Děkujeme ti z celého srdce. Právě naše srdce v sobě skrývá tolik temnoty. Dvojnásob jsi za ni zaplatil Ježíši utrpením, pohrdáním od druhých, smrtí na kříži. Děkujeme ti, Pane, Ježíši.

Bůh tedy promlouvá k našemu srdci. Uvědomili jsme si nyní dar odpuštění. Jsme plni vděčnosti. Nechme Boha promlouvat dále: „*Hlas volá: Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná!*“ Můj rozum může na chvíli přehlušit naše srdce. Proč zrovna na poušti rovnat cestu? Proč připravovat cestu v pustině? Zamysleme se. Rovnat cestu ve městě, kde je plno komunikací, cest a chodníků by bylo asi nemožné. V městě si navíc ani pořádně neuvědomujeme výškové rozdíly terénu mezi četnými budovami. O dvou městech se říká, že jsou vystavěna sedmi pahorcích. Jsou to Řím a Jeruzalém. Když však jimi někdo prochází, ani si to neuvědomí. Ve volné přírodě je tomu jinak. Tam velmi dobře vnímáme členitost krajiny. Vnímáme kopce, údolí, pahorky. Právě tam má cenu projektovat cestu, ke které se zve. A ještě jedno předporozumnění. Mimo město, kde je většinou hluk a těkání života se dost dobře nemůžeme soustředit. Pustina je plná ticha.

A právě v tichu se potom setkám i sám se sebou. Teprve tam vnímám velmi zřetelně svá údolí ubohosti, své výšiny pýchy a domýšlivosti, teprve v tichu vystoupí mé hříchy křivých cest vzdalujících se od Boha. V tichu vnímám drsnost svých slov, myšlenek a postojů. V tomto smyslu, smí nyní vnímat mé srdce hlas Boží hovořící o každém údolí mé ubohosti, která se mají zvýšit skrze Boží milost, o každém pahorku pýchy a domýšlivosti, který se má upokořit mocí Ducha, o každé křivé cestě hříchu, která se má narovnat, o každém drsném povrchu vztahů, které mají být uhlazeny.

Proč to všechno? „*Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí.*“ Protože se Bůh snaží o mé srdce. Kde je zase nyní mé srdce? Co v něm nosím? Bůh přichází s mocí!

Možná bych mohl mít obava před něčí, byť i Boží mocí. Co říká promlouvající Boží slovo o Boží mocí? „*Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromáždí beránky, ve svém klínu je nese, břeží ovce šetrně vede.*“ Jaká je to moc? Jak se projevuje moc přicházejícího Boha? Je to moc dobrého pastýře, který hledá zatoulanou ovci. Který ji chová ve svém klíně. Který ji šetrně povede. Co si o tom všem myslí mé srdce? Efatha, otevři se.

Modleme se:

Pane, oslovils proroka, aby mluvil k srdci Božího lidu. Mluvíš i k našemu srdci. Chceš, abychom ti otevřeli svá srdce. Ty víš, co v nich všechno je. Víš o všech našich nízkostech. Víš o naší slepotě plynoucí z pýchy a domýšlivosti. Znáš všechny naše cesty, kterými jsme doposud životem šli. Víš o dobru v nás, znáš i naše zlo. Přicházíš, abys nás ponořil do žáru svého Ducha. Vléváš nám oheň lásky, který přetaví to, co není láskou. Přicházíš nás křtít svým Duchem. Otevíráme ti s důvěrou své srdce. Přijď, Pane, a neprodlévej. Maran aha. Přijď, Pane. Amen.

Pro děti:

S dospělými jsme mluvili o tom, že Bůh touží promlouvat k našemu srdci a že touží, abychom mu svá srdce otevřeli. I vy se v adventu snažíte o to, abyste měli vaše srdce přátelská. Každý den se pokoušíte o přátelský čin. Ať už je to úsměv na druhého, pomoc někomu. Dnes jste donesli po týdnu první řetízky přátelství. Každý barevný papírový kroužek znamená jeden přátelský čin. Podívejte se, jak je to pěkné, když tyto kroužky spojené v řetízky, spojíme v jeden velký řetěz. Máme před sebou znamení mnoha přátelských činů. Snažme se i další týden, abychom i příští neděli, mohli tento řetěz přátelství ještě prodloužit.